

La perversa Caputxeta

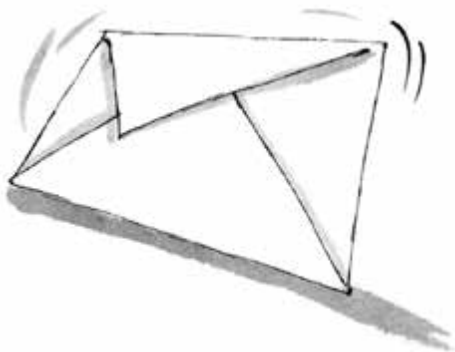
Rosa-Maria
Colom

Col·lecció L'Elefant, número 6

Dibuixos
de **Mabel Piérola**

I

ON ES CONTA COM L'ARRIBADA D'UNA CARTA SECRETA TRASTOCÀ L'ORDRE ESTABLERT

Hi havia una vegada una honorable família de llops –la família G.– que vivia en un jardí zoològic al cor mateix d'una petita ciutat.

Es tractava d'un clan nombrós format pel pare, la mare, catorze fills de totes les edats, una tieta vídua, la tieta Urgla, i tres cosins llunyans.

Des que foren admesos al zoològic, s'esforçaven per tenir el millor comportament i fins

al dia que començà aquesta història ningú no havia tingut cap queixa d'ells, ben al contrari, admiraven la seva capacitat de conviure i la seva elegància.

S'havien après els noms de tots els companys, l'aniversari del director i dels guardes de seguretat. Amb els visitants es mostraven polits, extremadament educats. No treien les urpes als menuts que es deturaven davant de la gàbia ni reien de la manera que riuen els llops ensenyant les dents. Menjaven amb ganivet i forquilla. Resaven abans d'anar a dormir. Obeïen sempre. Observaven la disciplina. Complien el programa acadèmic. Mai no protestaven per la qualitat o la quantitat del menjar ni per cap altra cosa. I, sobretot, mai no esmentaven el seu passat. Era una de les consignes imposades pel senyor Lioneli.

Malgrat ser tanta colla i gaudir d'una salut excel·lent, la família G. no era una família alegre ni bullanguera. Se'ls endevinava una profunda melangia al fons dels ulls. Un complex soterrat, i les cançons que cantaven, fins i tot les de bressol, eren cançons infinitament tristes i belles. Inspirades, deien alguns, en els seus dolorosos records.

De cop i volta, la plàcida monotonia de la seva vida es va trastocar. Va ser el dia que reberen la carta. Posem que era un dilluns.

A les oficines del zoològic es presentà un desconegut de mala pinta, que es negà a dir el seu nom i qui l'enviava. Portava un missatge urgent per als llops, va dir. Es tractava d'un sobre sense segell ni remitent. Tan sols amb el nom dels destinataris:

Família *Grandbouche*

i les paraules PERSONAL I SECRET subratllades i escrites amb una substància vermella que semblava sang.

El senyor Lioneli de seguida s'ensumà el pitjor.

Mai de mai ningú no els havia escrit cap carta, als llops, ni tan sols una targeta per Nadal com passava amb altres animals. Tampoc no rebien visites ni els cridaven per telèfon. Mai ningú no havia intentat posar-se en contacte amb ells i això era un bon senyal per a la tranquil·litat de tots plegats, opinava el senyor Lioneli que coneixia el seu fosc secret.

El senyor Lioneli era el propietari del zoològic i també el gerent i director i manava més que ningú.

—D'on ve? Qui ha tingut la gosadia d'enviar-la? —escriu a alarmat.

El desconegut, un home sense afaitar, amb un sac a l'esquena i una boina fins a les celles, era contrari, a donar informació.

—No us ho puc pas dir, excel·lència —somrigué sense dents—. Primer perquè no ho sé i després perquè he donat la meua paraula.

—Així que no ho sabeu... No sabeu qui envia aquesta carta... —parlà a poc a poc, de la manera que parlen els fiscals als tribunals que ja es veu que no es deixen engalipar— ...i tanmateix heu donat la vostra paraula de no dir-ho.

—Costa d'entendre, eh patró? —rigué fent una xarrupada a l'ampolla que tragué de dins la bandolera de caçador—. Val més que no us hi capfi-queu.

El senyor Lioneli no estava per filigranes i el seu sentit de l'humor era nul tan de bon matí.

—Ara mateix, no són hores de visita —rondinà per treure-se'l de sobre—. Deixeu-la damunt la taula que ja els la farem arribar.

L'home, que semblava un bandoler, va dir que ni pensar-ho.

—L'he de lliurar personalment als seus destinataris i no em mouré d'aquí fins que no ho faci. He donat la meua paraula i quan dono la meua paraula, és qüestió de vida o mort!

—De vida o mort de qui?

—Això ja es veurà —respongué amb veu tan sinistra que el director es va estremir.

Vet aquí el que li passava per ser un home bondadós amant dels animals. Mai no havia d'haver admès aquells miserables rodamóns al seu prestigiós zoològic sabent l'estigma que arrossegaven! Però com que el seu deure d'amo i capitost consistia a vigilar i fiscalitzar decidí que el que més li convenia era acompanyar-lo al cau de la família G. amb l'excusa que quedava amagat rere el de les girafes i era mal de localitzar.

—Nois, les coses us vénen maldades! —els anuncià picant els ferros amb el bastó—. Aca-beu de rebre una carta molt sospitosa i m'hi jugo qualsevol cosa que ens portarà complicacions.

Les pobres bestioles, que estaven esmorzant arròs amb pastanaga, deixaren caure la cullera al plat tots alhora.

—Llevat que la destruïm sense obrir-la. Això és el més aconsellable —afegí.

—Ni parlar-ne mestre! —saltà l'home malagradós, i la llançà, com una sageta, al pare llop, que l'agafà amb totes dues mans tremoloses.

—És la lletra de l'avi! —anuncià molt trastocat així que va veure el sobre.

—De l'avi? —exclamaren alhora la mare, la tieta Urgla, els cosins i els catorze xicots.

—Ho sabia! —saltà el director de molt mala lluna—. Sabia que l'heroi de la rondalla no ens deixaria mai en pau! Que prest o tard maquinaria un dels seus embolics per enredar-nos a tots!

—Us equivoqueu, senyor... —puntualitzà el pare, força més trasbalsat després de desxifrar el missatge amb l'ajut de la família—. Ell no maquina res... Per desgràcia, no podria fer-ho en l'estat en què es troba gairebé paralític.

—El pobre ja no és d'aquest món —explicà la lloba.

—O sigui que, s'ha mort —s'alegrà el director sobtadament calmat—. No patiu. Ara mateix faré que posin una cinta negra a la vostra gàbia en senyal de dol i a l'hora de sopar guardarem un minut de silenci.

Volgué que li mostrassin el bocí de cartró en el qual hi havia dibuixat un plànol i unes frases il·legibles plenes de signes estranys.

Aleshores li explicaren que l'avi encara era viu però per poc temps. Que gairebé no existia, però que encara existia una mica. Que era més vell que Matusalem i estava hemiplègic. Que patia una malaltia greu que, en dos bulls, el duria a la tomba. I que aquell paper era una mena de testament, un tristíssim comiat. I que hi manifestava el seu desig més vehement: abraçar algú de la família abans d'acabar d'existir del tot i de ser enterrat sota un freixe enorme, de cara a sol ixent.

El senyor Lioneli aixecà les celles de manera exagerada. Tenia unes celles gruixudes i expressives que parlaven per ell així que, abans que obrís la boca, tots sospitaren que la resposta seria no.

—La resposta és *no!* —decretà, efectivament, amb veu rotunda que no admetia rèplica.

El pare llop i els cosins llunyans intentaren negociar:

—No es tracta que hi anem tota la família, senyor. L'avi no demana tant.

—Ell només diu un de nosaltres; el que vós escolliu, senyor director! —suplicà un dels cosins.

—Que digui el que vulgui, el vell monstre!
Com si vol dir missa! Que no recordeu la vostra promesa?

Tots feren que sí, que la recordaven.

—I el document que signàreu? —escridassà

El tenien enganxat en un lloc molt visible de la gàbia on el veien a tota hora. Era del tot impossible oblidar-lo. El director continuà:

—No juràreu pel vostre honor que oblidaríeu les vostres arrels? Que mai no faríeu referència al passat ni esmentaríeu aquell assassí de nenes? Que mai de mai no abandonaríeu el recinte? Que potser no en teniu, d'honor?

En sentir aquestes dures paraules, els llops s'estremiren. Ho havien jurat i ho havien complert, fins llavors. Però aquella era una circumstància especialment delicada que els posava en un greu dilema i el senyor director ho havia de comprendre.

El director no se sentia obligat a comprendre res. Estossegà per aclarir-se la veu i parlà com un oracle:

—Haver-ho pensat abans. El meu zoològic no és una selva, malgrat que estigui habitat per feres. Les promeses no es poden llançar per la

borda i els juraments no es poden trencar! No estaria gens bé que precisament jo, l'autoritat màxima d'El Cocodril Blau, me les posés per barret!

Els llops abaixaren el cap aclaparats i muts.

Prou que ho sabien, que la seva situació era delicada! Que si se'ls havia salvat la vida, era a canvi d'una dolorosa renúncia: la llibertat i l'oblit del passat. Però la carta, escrita per la mà tremolosa de l'avi moribund, els havia commogut de tal manera que els resultava impossible mantenir l'habitual docilitat.

La tieta, que era de llengua ràpida, li plantà cara acaloradament.

—El meu germà fou víctima d'una infàmia! Les històries que conten d'ell són mentides, fastigoses calúmnies! Pot ben creure que l'acusaren injustament! La culpa fou d'aquella mossa, ja sabeu de qui parlo! La qui posà tots els nens del món en contra seva!

—És veritat el que diu la tieta! L'avi és valent i bo i fins i tot sap tocar la flauta! —afirmaren els llobatons.

El senyor Lioneli va posar cara que no es deixava engalipar.

–No em deixaré engalipar! –va dir aixecant les celles.

Estava massa nerviós i necessitava beure alguna cosa amb glaçons. La dringadissa el calmaria.

Recolzat en un fanal, l'home que havia portat la carta feia un posat sorneguer.